

Vi lod de fattigste i stikken i Glasgow

Altinget

Af Mattias Söderberg

17. november 2020

Resultatet af COP26 i Glasgow er ikke godt nok. Selvom alle lande efterlever alt det, de har skrevet under på, er vi meget langt fra at bremse klimaforandringerne. Fremtiden vil stadigvæk være usikker – mest af alt for de fattigste lande, skriver Mattias Söderberg.

Om et år er der klimatopmøde igen, og indtil da håber jeg, at alle lande igen overvejer, hvordan de har tænkt sig at håndtere deres ansvar for klimakrisen, skriver Mattias Söderberg.

Topmødet i Glasgow, COP26, er slut. Nyhederne er fulde af nyheder om resultatet. Et større fokus på at reducere klimagassen metan. En alliance, som vil droppe olie og gas. En kraftig opfordring til verdens lande at øge ambitionerne.

Men alligevel er jeg skuffet. De fattigste blev igen ladt i stikken.

Klimakrisen er så stor, at det er svært at forstå. Vi skal ikke blot omstille vores måde at leve på, vi skal også drastisk øge støtten til klimatilpasning i ulandene, så at de mest sårbare samfund billedligt talt ikke skal skylles væk. COP26 skuffer på begge parametre.

Op til mødet kom der rapporter, som pegede på, at de rige lande ikke har leveret den klimastøtte, som de lovede i Paris. Derfor var der en klar forventning om, at mødet skulle rette op på det.

Selvom alle lande efterlever alt det, de har skrevet under på - ja, så er er vi desværre stadigvæk meget langt fra at bremse klimaforandringerne. Fremtiden vil stadigvæk være usikker – mest af alt for de fattigste lande.

Mattias Söderberg, chefrådgiver, Folkekirkens Nødhjælp

Men det nævnes kun i aftalen fra Glasgow i samme bløde og ukonkrete vendinger som i tidligere FN-aftaler. Alt i alt en opfordring, som de rige lande nemt kan løbe fra.

For at forstå hvor alvorlig situationen er, kan vi kigge på tallene. I dag giver de rige lande godt 20 milliarder US dollars per år til klimatilpasning i ulande. De politiske aftaler sigter efter at få det tal op på omkring 50 milliarder US dollars.

Men hvis vi kigger på, hvad der reelt er brug for, så er tallet betydeligt større. FN's miljøorganisation vurderer, at det skal op på mere end 140 milliarder i 2030.

Mangel på penge og investeringer blev også understreget i topmødets helt store - og til stadighed ubesvarede – spørgsmål:

Hvad skal vi gøre for at hjælpe mennesker, der bliver ramt af klimakatastrofer, der hvor tilpasningsinitiativerne ikke var gode nok, eller slet ikke blev prioriteret?

En ny rapport fra Folkekirkens Nødhjælp viser, at mere end 80 procent af indbyggerne i tre landsbyer i Nepal, som er blevet ramt af oversvømmelser og jordskred, blev nødt til at optage lån for at overleve efter katastrofen.

Ni procent blev nødt til at flygte permanent. Det er en uholdbar situation for fattige mennesker, men selv om ulandene råbte op, leverede COP26 desværre ikke nævneværdige svar på, hvordan de skal få hjælp.

Det er på sin vis godt, at vi fik et resultat ud af topmødet i Glasgow. Jeg anerkender de små fremskridt, som aftalen efterlader. De kan måske hjælpe os at tage toppen af klimakrisens udfordringer.

Det afhænger dog af, om de enkelte lande tager aftalen alvorligt og gennemfører det, som tekstens bløde formuleringer kun opfordrer til.

Og selvom alle lande efterlever alt det, de har skrevet under på - ja, så er er vi desværre stadigvæk meget langt fra at bremse klimaforandringerne. Fremtiden vil stadigvæk være usikker – mest af alt for de fattigste lande.

Om et år er der klimatopmøde igen, og indtil da håber jeg, at alle lande igen overvejer, hvordan de har tænkt sig at håndtere deres ansvar for klimakrisen.

Det, vi opnåede i Glasgow, var ikke godt nok.